

הערה מאת מזכיר ועד הלשון

ההם ולקרא גם לאברבנאל, ל"ש ריגיו ולאריה די מודינא בשם "אנשי לצון" (ויבקש נא גם מהם סליחה על הבטוי הקשה הזה) - אבל "ועד הלשון העברית", ע"פ יסודות עבודתו שיפורסמו בקרוב בחוברת הועד הראשונה, חושב שכל מה שנמצא בספרות הישנה שלנו, כל השמות לאי-אלו עצמים יכולים וצריכים אנחנו להשתמש בהם הלכה למעשה בחיי שפתנו, ומי שידע איך מניחים שמות בלשונות חיות - ושפתנו בארצנו הרי היא חיה, ולא כאותם כלי-זכוכית של ד"ר ברנפלד שנשברו ואין להם תקנה! - לא ימצא כל מקום ללגלג על השם "אזני-המן" ויתר השמות, שיצאו מפי ההמון, ונעשו קנין העם, ושזהו באמת "עסק למחקר הפסיכולוגיה העממית" שלנו.

מזכיר "ועד הלשון העברית" בירושלים.

("הצפירה" תרע"ב גיל' 85).

מאמרו של ברנפלד בצירוף

ההערה נדפסו שוב ב"זכרונות ועד

הלשון" (תרפ"ח), עמ' 78-83.

בהערתו זו אין אני נותן תשובה על הפיליטון "מניחי הלשון" (הצפירה 56) של הד"ר ברנפלד בכלל - תשובה מספקת כזו אולי תבוא בקרוב - אבל חושב אני לחובה להעיר מיד, כי המלה "אזני-המן" "ההמונית, המנקרת במחו של הד"ר ברנפלד וצורמת את אזניו" כ"כאינה כלל יצירת הועד, ולא הועד זכה את הספרות במלה ה"חדשה" הזו, ששנותיה יותר מארבע מאות שנים. במלון הלשון העברית לא. בן-יהודה, בערך "אזן", הוא מביא קטע מן ר"י אברבנאל: "הרקיקים, העונות מן הבצק כדמות אזנים מבושלות ויטבלו אותם בדבש ויקראו להם אזנים"; ובאגרות י"ש ריגיו: "יום שבו עשרת בני המן תלו ואת תנוך אזניו אכלו" ומביא שם הערה: "רומז למיני מתיקה שעושים בארצותינו ליום הפורים וקוראים אותם "אזני המן". ונוכר גם במחזה לפורים מר' אריה די מודינא, כ"י (מלון הלשון העברית לא' בן-יהודה כרך א' דף 131).

רשאי ד"ר ברנפלד לערער גם על החכמים